

agter at udtale mig imod, tværtimod. Men det er ved denne Veilighed, man endnu bruger Hund. Til Agerbrug, tror jeg ikke, at man bruger Hunden i nogen høj Grad, og som Hjørbehund bruges den mindre og mindre; tidligere brugte man den mere. I de store Stæder, som ere Civilisationens Produkt, der har Hunden i Virkeligheden aldeles ingen Opgave, der er den kun Lugus. Men naar det ærede Medlem bebrejdede Andre, og navnlig Lovforslagets Koncipister og dem, som tidligere have stemt for dette Lovforslag, at de glemte al Logik, hvorfor vil han da oversføre Reglen om de store og smaa Hunde fra Kjøbenhavn paa Landet og forlange, at der skal ogsaa paa Landet gøres en saadan Adskillelse mellem store og smaa Hunde? Paa Landet er der langt mere Anledning til Hundehold end i Kjøbenhavn, skjøndt der ogsaa paa Landet foreskalder mangfoldige Tilfælde af Overtald af Hunde. — Der er endnu et Par enkelte Forhold, hvorpaa jeg vil henlede Opmærksomheden, og hvormed det vistnok er rigtigt at træffe Bestemmelse i den nærværende Lov. Det er nu tilladt at holde, hvad der kaldes Pladshunde; som bekendt ere de meget glubende Dyr. Det er rigtig nok strengt påalagt Vedkommende, at de skulle holde Pladsen strengt tilluftet; men dels kan det tænkes, at Hundene kunne finde en Udvei — man veed jo, at de ved Hjælp af Stabler kunne springe over Plankeværket, saa at de kunne komme ud — og dels er det for streng en Forholdsregel mod dem, som ville stjæle, at hidse glubende Dyr paa dem, som sønderrive dem. Denne Forholdsregel staaer ikke i Forhold til den Forbydelse, som man vil forhindre, og det er for Øvrigt ikke afgjort, at Mennesker ikke skulde kunne komme paa saadanne indelukkede Steder uden i den Hensigt at stjæle — det kunde dog tænkes — og i saa Tilfælde ere de prisgivne for saadanne Rovdyrs Overtald. Som vor civiliserede Tilstand er eller burde være, bør Pladshundene forbydes. Der er et andet Forhold, i hvilket jeg heller ikke tror, at Hunde ere tilladelige, og det er som Vogtere paa Bøgne. Det er ret hyppigt Tilfældet, jeg har set det baade i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne, at have Hunde paa Bøgne, hvorfra der udsælges. De staa paa Bøgnen, og mod det Menneske, som kommer til at røre ved Bøgnen eller stryge op ad den med sit Græs, farer Hunden løs. Jeg anser det for utilstedeligt, at Hunde kunne anvendes paa den Maade. Jeg vil opfordre det eventuelle Udvalg, som maatte blive nedsat, til at have sin Opmærksomhed henvendt paa disse to Ting, jeg har nævnt, nemlig Pladshunde og Hunde til Bøgnens Bevogtning paa

Gader og Veie. I det Hele taget maa det hævdes, at Hundene have Intet at gøre udenfor deres Cieres Eiendom og Grund, og Cierens moralske Ret til at kræve Hensyn taget til sin Hund ophører; saasnart den kommer uden for hans Eiendom; der maa alle Andre, Almenhedens Ret stilles aldeles afgjort over Hundeeierens.

Nielsen-Grøn: Der er talt saa meget om, enten man er Hundeven eller Hundefjende, men det er jo en Smagssag og en Ting, som jeg ikke skal udtale mig om. Vi have hørt saa megen Tale om Forholdene i Kjøbenhavn; men jeg vil sige, at ogsaa paa Landet ere Hundene en Landeplage; jeg skal derfor gjerne gaa med til § 4, som netop vedrører os. Naar det ærede Medlem for Maribo Amts Høi Valgkreds (H. S. Larsen) siger, at det er uret mod en fattig Mand at tage hans Hund fra ham, saa siger jeg, at har han Raad til at holde Hund, saa har han ogsaa Raad til at betale 50 Ore for et Tegns; det kan han godt være tjent med. For mig staaer det saaledes, at de smaa Hunde paa Landet i Virkeligheden ikke er andet end Røvere. Man kan mange Steder ikke komme ud, uden at blive overfaldet eller bidt i Benene. Jeg har selv havt den Fornøjelse, men være maaste det ærede Medlems Ben for magre til, at Hundene vilde bide i dem? Derimod kan jeg nok se, at de store Hunde kunne være til nogen Nytte; men de Jordbrugere, som stilles for at holde store Hunde, ere ganske rimelige. Saaledes som de nu staa, ere de ikke mere overdrevne, end at Enhver kan være tjent dermed. I gamle Dage sagde man altid, at det var fra Herregaardene, man var plaget med Hundene, men nu ere Bøndergaardene ofte ikke et Haar bedre. Mange Steder have Bøndergaardene 2, og enkelte Steder endog 3 Hunde. Er det da vel Synd, om de faae Lov til at give en Smule Afgift deraf. Pengene gaa jo dog til de Fattiges Kasse og gøre derved Nytte. Der er mangen stor Hyr, som har Raad til at holde Hund, men Villie til at give et fattigt Menneske Kvæget, det har han maaste ikke; men naar han er saa flot, at han kan holde Hund, saa kan han vel ogsaa bidrage henholdsvis 50 Ore eller 5 Kroner. Det er ikke alene de smaa Hunde, som ere farlige overfor Menneskeben; men de store Hunde kunne ogsaa, naar de faae Lov til at løbe om paa Markerne, gøre stor Skade paa Faareflokken. Vi have nylig set i Bladene, at en Mand har faaet 9 Saar bidt ihjel, og da saa Manden vilde søge Erstatning derfor, blev der sagt, at det var en Privatsag. Jeg vil paa